

ІЗ РОСИЙСЬКИХ ПОЕТІВ.

І. Пісня про Буревісника.

(М. Горького).

Над розлогом сивим моря вітер хмари в гурт еднає. Поміж хмарами і морем згорда рине Буревісник, мов би блискавиця чорна.

То крилом черкне він хвилю, то шугне до хмар стрілою і кричить, — і хмари чують радість в покрикони сьмілім.

В крику сім — жадає бурі! Гніва міць, вогонь пристрасти, та і певність перемоги хмари в ньому відчувають.

Чайки стогнуть, вчувши бурю, — стогнуть, скиглять понад морем і на дно його сховати ладні-б жах свій що до бурі.

І гартари сумно стогнуть, — не гартарам зрозуміти розкіш битви житевої: гуркіт бою їх жахає.

І пінгвін дурнів та ситий з ляком тулить ся під скелі. Тільки гордий Буревісник рине сьміливо і вільно понад сивим з півн морем!

Все хмурнійш і нижче хмари опускають ся над морем, хвилі-ж виють і сягають в височінь, назустріч грому.

Грім гуркоче. В півні гніва стогнуть хвилі в герці з вітром.

Ось обіймами міцними огортає вітер хвилі і метає їх із розгову на шпилі в злобі непевній, розбиваючи на мраку смарагдовії огроми.

Буревісник із криком рине, мов би блискавиця чорна, мов стріла пікує хмари, півну хвиль крилом зриває.

Ось він носять ся, мов демон, — гордий, чорний демон бурі, — і сьмієть ся і ридає... Він над хмарами сьмієть ся, се він з радощів ридає!

В гніві грому, — чуйний демон, — він давно утому чує ;
о, він певний, що не вкриють хмари сонця, — ні, не вкриють!

Вітер виє... Грім гуркоче...

Синім полум'ям палають зграї хмар над виром моря. Море
блискавиці ловить і в своїй безодні гасить. Ніби змії вогневі
крутять в морі і зникають блискавок сих відбиваня.

— Буря! Зараз вдарить буря!

Се сьміливий Буревісник згорда рине між гримниці, над гнів-
ним, ревучим морем; то кричить пророк звитяги:

— Хай же дужче вдарить буря!

Переклав *В—ко.*

II. Голуби-переможці.

(*Байка К. Р.*).

З чого взялось — нехай би й грім мене побив,
Не тямлю... Тільки сім смиренних голубів
Довідавшись, що Лев по їх звичаям жити
Не хоче, а рішив — чи ба! —
Жить так, як Львови подоба,
Вхвалили геть його відптаства відлучити.
І ні від кого вже тепер се не секрет,
Що Львови видано декрет:
Хай з голубами не важить ся літати,
Поки не навчить ся як голуб воркувати
І дзюбать хлібні крихітки".
Радіють голуби: „Дали ся ми в знаки!
По справедливости над Львом вчинили суд
І зберегли в собі, скаравши ляходія,
Суширність голуба і мудрість змія".
„Але деж перемога тут?"
Захоче може хто снитати.
Та бач, гутірка йде, коли що не брехня:
Сьвятому Духови ті голуби — рідня.
І кожен, щоб з тим халепи не мати,
Від запитів таких поздержить свій язик
І голубів хвалити-ме по вік.

Переклав *М. В—ий.*